

3. Вишиті сорочки: сучасність в традиціях [Електронний ресурс]. – 2015. – Режим доступу: <https://skyba.ub.ua/analitic/20917-vishiti-sorochki-suchasnist-v-tradiciyah.html>

4. Українська вишиванка [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://skyba.ub.ua/analitic/4191-ukrayinska-vshivanka--ukrayinski-tradiciyi-v-suchasnomu-stili.html>

Заїкіна О.О.

студент,

Науковий керівник: Гарбузенко Л.В.

кандидат педагогічних наук, доцент,

*Центральноукраїнський державний педагогічний університет
імені Володимира Винниченка*

ПРОБЛЕМА ЖИВОПИСНОГО ТВОРУ ЯК ЗАСІБ АКЦЕНТУВАННЯ СУЧАСНИХ СУСПІЛЬНИХ ПИТАНЬ

Проблема – це об'єкт чи явище збуджуючого характеру, що стимулює діяльність та спонукає до дій. Проблема – це ситуація, що потребує активних дій від цілеспрямованої людини і є спонукаючим чинником для ліквідування наслідків, чи запобігання їх виникнення. В процесі вирішення питань відкриваються нові можливості та причино-наслідкові зв'язки, відкривається новий ракурс побаченого на звичайні речі.

Окреслюючи різні підходи і процеси в живописному творі, можна дійти висновку про найвпливовіші елементи його проблем: колористичні пошуки, пошуки форми і їх формотворення, застосування освітлення, його вплив на загальну картину, застосування світла і тіні, а також контрастів. Живописний твір може виконувати виховну, комунікативну, гедоністичну, естетичну функції. Фантазія художника дозволяє створювати за допомогою тону, кольору і композиції складні сюжети, динамічні і насичені почуттями і емоціями твори, що викликають у глядача живу ілюзію реальних предметів та їхнього оточення. Зображення за своєю формою можуть бути натуралістичними, реалістичними, схематичними і стилізованими. Твором живопису не може стати просте поєднання кольорів, а емоційний вплив картини не може визначатися лише впливом самого кольору. Виразність кольору у реалістичному живописі має іншу основу, його вплив міститься у чуттєвому переживанні образів створених художником. Асоціативний вплив виявляється через гармонію кольорів реальних предметів, шляхом відтворення художником правдивого стану освітлення.

Проблема живописного твору є засобом для формування живописної майстерності, а також методом зображення й роботи з природи у нерозривному зв'язку з вивченням теоретичних основ і передачі на площині зображувальних явищ. Цілісне сприйняття дійсності – основний принцип образотворчого мистецтва, що дозволяє бачити об'єкт зображення у єдності і взаєморозумінні розмаїття пластичних форм, властивостей і рис.

У художньому образі присутні логіка та емоційність, риси традиційного та нового, виявлення загального у конкретному, наявність аналогій та контрастів. Всі ці пари є діалектичною єдністю протилежних речей, – це приклад того, як в художньому образі проявляється певна аналогія з життям. У картині ці категорії перекладаються на пластичну мову живопису.

Існує декілька класифікацій суспільних відносин, до яких відносяться: класові, національні, етнічні, групові, міжособистісні та правові. Якщо ж говорити про сучасні суспільні проблеми, то що ж як не мистецтво, на нашу думку, є одним із найактуальніших методів розкриття та висвітлення цих питань. Художники всього світу пропагують свої роботи, як гасла і як захист від цих же проблем. Мова мистецтва дає змогу не лише спілкуватись, а й акцентувати і ділитись знаннями, досвідом і творчістю.

Проблема свободи живописного твору може сприйматися, як предмет людського бачення. Свобода мистецтва часто розглядається, як певна неосвіченість, необов'язкова довільність і поверхневність. Будь який живописний твір має бути гуманним, як і саме мистецтво.

Живопис – один із найпоширеніших і найпопулярніших видів образотворчого мистецтва, він має безпосередній вплив на мистецтво сучасності, на життя та бачення людини, її естетичний смак і фантазію. Багатоплановість, багатогранність, різноманітність виражальних засобів і широкі образні можливості забезпечили живопису провідне місце в мистецькому житті та історії художньої культури.

Еволюція торкнулась всіх аспектів людського життя, в тому чисті і мистецтва. Змінювався зміст і естетичне значення, з'являлося абстрактне не фігуративне мистецтво, нові ідеї і концепції зображень, образи і людям доводилось самим додумувати сенс і значення побаченого. Живописні твори, як твори мистецтва, мають самостійне значення і сприймаються незалежно від зовнішніх умов і середовища. Цілісний, закінчений художній твір із авторською ідеєю і образом, створює самодостатню картину із власним простором, що вимагає від глядача повної цілеспрямованої уваги – і це його головна форма.

Образотворче мистецтво, як і інші прояви життя, має пропорційне відношення до дійсності. Створення самостійної сутності об'єктів зображення, їхніх образних знань, як внутрішніх так і зовнішніх – це і є спрямованість художників, їх творча діяльність. Про феномен людського світорозуміння можна сказати, що ми, як і всі, сприймаю світ таким, яким хочуть його бачити, а не таким, яким він дійсно є. Перебуваючи у нескінченному циклі метаморфоз, людина змушена сама навчатися конструювати свій мікрокосмос – всебічно вдосконалювати в ньому свій таланти, поглиблювати інтелект, мудрість, накопичувати знання, виявляти мужність, милосердя і любов до ближнього.

Отже, проблема живописного твору, як засобу акцентування сучасних суспільних питань, демонструє суб'єктивність індивідуального сприйняття та об'єктивність використання засобів живопису до підняття сучасних суспільних питань нашого часу, країни, епохи.

Список використаних джерел:

1. Мазепа В.І. Художня реальність в складі культури // Мистецтво: художня реальність і утопія. – К., 1992.
2. Нечитайло Г.А. Інтерпретація образу людини у портретному жанрі європейського живопису початку ХХІ століття // Молодий вчений. – 2018. – № 5. – С. 161–166.

Кравченко С.О.

студент,

Науковий керівник: Гарбузенко Л.В.

кандидат педагогічних наук, доцент,

*Центральноукраїнський державний педагогічний університет
імені Володимира Винниченка*

КАРТИННІСТЬ І КОНКРЕТНІСТЬ У СТВОРЕННІ ХУДОЖНЬОГО ОБРАЗУ

Художня діяльність людини є наслідком сприйняття навколишнього середовища, засобом емоційного вираження та власного ставлення до проблем дійсності. Митець, який хоче донести своє індивідуальне бачення, повинен на високому рівні оволодіти різноманітними прийомами вираження, навчитися маніпулювати засобами, що зроблять твір мистецтва виразним та красномовним. У цьому питанні варто розглянути художній образ як форму відображення навколишнього середовища у мистецтві та проаналізувати значення дотримання його характерних особливостей, зокрема картинності та конкретності у створенні образу.

У науковій літературі образ трактують з різних сторін вивчення, значення образу об'єднує у собі положення психології, філософії, семіотики і естетики. До вивчення образу як категорії образотворчого мистецтва звертаються О. Голубєва, Т. Серікова, О. Чепурова, О. Кириченко. Про засоби вираження художнього образу існує ряд наукових робіт, проте аспект вивчення основних особливостей художнього образу є невичерпаним.

Художній образ є одним із видів образу. Він постає як засіб передачі світовідчуття художника, емоційного ставлення до навколишнього середовища, що відбивається у використанні однозначних символів і знаків, метафоричних маніпуляцій, які людина трактує відповідно до усталених понять, сприймає інформацію, яку виражає художник у своєму творі [1]. Митець має можливість використовувати символ у вираженні свого сформованого образу, що має прихований зміст, вимагає від глядача детальніше «вчитатися» у побудову твору [2, с. 13]. Художнику, що створює художній образ варто враховувати сприймання аудиторії, суспільну картину світу, аби використати ті знаки і символи, що залишатимуться однозначними і влучними у розкритті теми впродовж тривалого часу [3, с. 78].